

ΤΑΧΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γύρω απ' τή μέση της πέρασαν πάλιν ένα χοντρό σχοινί και τὸ ἔδεσαν κι' αὐτὸ σφιχτά κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου. Καὶ τὰ πόδια τῆς σεnioritas τὰ δέσανε πίσω, πρὸς τὰ καπούλια τοῦ ζώου...

Τ' ἄκουγα ὅλ' αὐτὰ μὲ σφιγμένη καρδιά.

Φταχὴ Ἴζολίνα!...

Ἦταν ἔτσι δεμένη, ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ λυθῆ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κινηθῆ καθόλου. Μπορούσε δηλαδὴ νὰ πεθάνῃ πάνω στὸ λευκὸ ἄλογο ἀπὸ τὴν πείνα, τὴν δίψα καὶ τὶς κακουχίες καὶ ν' ἀπομείνῃ δεμένη, ἐκεῖ πάνω στὴ ράχη του, πτώμα παγωμένο, ὡς ποὺ τὰ ὄρνια θάτρωναν τὶς ἀποσυνθεθειμένες σάρκες τῆς!...

Ἐκτὸς ἀν τὴν εὑρίσκε τυχαίως κανένας ἀπ' τοὺς τιμίους χωρικούς, ποῦφταν ὡς τρελλοὶ ἀπ' τὰ σπίατα τους καὶ πῆραν τὰ δάση γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴ θεομνία τῶν ληστῶν.

Ἡ λύπη ποὺ μὲ κατείχε, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ἄεφανα ἄκουσα μιά φωνὴ φρίκης.

Προερχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ γέρο-Ρούθη, ὁ ὁποῖος πῆγαινε μὲ τὸ Γάρεϋ μπρὸς ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους, ψάχνοντας παντοῦ, μὲ τὸ ἐξακτάμενο του βλέμμα, ποὺ διέκρινε καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἄ-κόμα.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ μὲ ξάφιασε.

Γιὰ νὰ φωνάζῃ ἔτσι ὁ ἀτρόμητος γεροκυνηγός, κάτι τὸ ἀσύνηθιστο ἔπρεπε νὰ συνέβαινε.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπά δυνατά.

Μήπως εἶχαν βρεῖ τὴν Ἴζολίνα νεκρή;

Σπιρούνια τ' ἄλογό μου κι' ἔτρεξα ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Ρούθης μὲ τὸ Γάρεϋ.

Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δάσους ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἡ σελήνη τὸ φωτίζε, ὡς νὰ ἦταν ἡμέρα. Ἐστὶ, στὸ ζωρὸ φεγγαρίσιο φῶς διέκρινε, σὲ λίγο, τοὺς δυὸ κυνηγούς, σκυμμένους στὸ ἔδαφος, καὶ μιλοῦν μὲ ἀσυγκράτητὴ ὄργη καὶ νὰ χειρονομοῦν.

—Τί τρέχει, Γάρεϋ; ρώτησα, πλησιάζοντας.

Ὁ Βίλλη Γάρεϋ παραμέρισε καὶ μούδειξε ἕνα μαῦρον ὄγκο κάτω στὸ ἔδαφος, ἀνάμεσα στὰ ξερά χόρτα.

Ἐσκυψα, χωρὶς νὰ κατέβω ἀπ' τ' ἄλογό μου, ἐκύτταξα προσεκτικὰ καὶ μιά κραυγὴ φρίκης ἔξφυγε ἀπ' τὰ γέιλῃ μου...

—Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ἐκεῖ, πάνω στὰ χόρτα, βρισκόταν ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι, ἕνα κομμένο ἀνθρώπινο κεφάλι φρικτὸ κι' ἀπαίσιο, ἀναμαλλιασμένο καὶ χλωμὸ, χλωμὸ ὡς κέρινο!...

Τὰ χόρτα γύρω ἦσαν καταπατημένα...

—Οἱ κακοῦργοι πέρασαν ἀπὸ δῶ, μοῦ εἶπε ὁ γέρο-Ρούθης,

σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

—Καὶ τὸ κεφάλι αὐτὸ; ψιθύρισα.

—Ἔινε τὸ κεφάλι κάποιου Μεξικανοῦ ἄρχοντα, κάποιου Μεξικανοῦ γαιοκτημόνου, φίλου τῶν Ἀμερικανῶν, λογαγέ, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ρούθης. Οἱ λησταὶ τὸν αἰχμαλωτίσαν καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν, ὅταν ἔφθασαν στὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλή τὴν φυγαλὰ τους.

—Ἔτσι φαίνεται, μουρμούρισα λυπημένος.

—Ὅσο γιὰ τὸ σῶμα του, συνέχισε ὁ Ρούθης, θὰ τὸ οὐρανε ἴσως μακριὰ ἀπὸ δῶ τ' ἀγρίμια τοῦ δάσους. Μὰ καὶ τὸ κεφάλι τὴν ἴδια τύχη θάχη. Τὸ ἔχουν ταμπλογήσει κίλας τὰ ὄρνια, τὰ ὁποῖα πέσανε ἀπάνω του, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κακοῦργων.

Κύτταξα σιωπηλὸς τὸ κεφάλι ἐκεῖνο καὶ ἡ σκέψι μου πῆγαινε στὸν δυστυχισμένο δὸν Ραμόν. Τί νᾶχε ἀπογίνει ἄραγε ὁ πατέρας τῆς Ἴζολίνας; Οἱ λησταὶ τὸν εἶχαν πάρει κι' αὐτὸν μαζί τους. Μπορούσαν νὰ τὸν θανατώσουν κι' αὐτὸν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἂν δὲν τὸν εἶχαν κίλας θανατώσει.

Ἀνοιξαμε πρόχειρα ἕνα λάκκο, θάψαμε μέσα σ' αὐτὸν τὸ κεφάλι τοῦ κακότητος Μεξικανοῦ ἄρχοντος καὶ τραβήξαμε πάλιν ἐμπρός.

Ὁ Βίλλη Γάρεϋ εἶχεν ἀντιληφθῆ τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπόγνωσιν μου καὶ σὲ μιά στιγμή μὲ λήθησε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴν ἀφήνετε τὴ λύπη νὰ σᾶς παρασύρῃ, λογαγέ. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ βροῦμε τὸ λευκὸ ἄλογο, μὲ τὴ σεniorita.

—Πῶς εἶνε δυνατόν αὐτὸ, Γάρεϋ;

—Ἔινε καὶ πολὺ μάλιστα, λογαγέ. Τὸ λευκὸ ἄλογο δὲν θὰ ὑπερέσει νὰ πᾶ πολλὰ μακριὰ μὲ τὸ φορτίο ποῦχει στὴ ράχη του. Κάπου θὰ σταθῆ νὰ ξεκουραστῆ. Θὰ τὸ βροῦμε λοιπόν. Καὶ εἶνε ἱκανός, ὁ γέρο-Ρούθης μονάχα, νὰ τὸ κυνηγήσῃ καὶ νὰ τὸ πιάσῃ.

—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται! φώναξε ὁ γέρο-Ρούθης, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε σιωπηλὸς τὴ συζήτησί μας. Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, δι᾿ ἄβολε, εἶπα! Ἄρκει νὰ μὴ μάς παίξῃ κανένα ἀσχημὸ παιχνίδι, αὐτὴ ἡ κυράτσα ἡ σελήνη...

Σήκωσα τὰ μάτια μου πρὸς τὸν οὐρανὸ.

Τί ἐνοοῦσε μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ὁ γέρο-Ρούθης;

Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἐξάστερος ἐντελὸς.

Τὸ φεγγάρι δὲν θὰ βασιλεύε πρὸ τῆς χαραυγῆς.

Ὁ Γάρεϋ παρακολούθησε τὸ βλέμμα μου, μάντεψε τὶς σκέψεις μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς μεγάλη ἐμπιστοσύνη, λογαγέ, στὴν ἀπόλυτη ἐσπεριὰ, σὲ χῶρες αὐτές. Πίσω ἀπ' τὴν ἐσπεριὰ αὐτὴ, κρύβεται πάντα ἡ φοβῆρα τῆς καταγίλδος.

Τὰ λόγια του μὲ παραξένησαν καὶ ἐξανакύταξα τὸν οὐρανὸ.

Ὁ Ρούθης μὲ εἶδε καὶ μοῦ

Ἐφυγαν ὡς τρελλοὶ καὶ πῆραν τὰ δάση...

είπε, κουνώντας το κεφάλι του :

—Έτσι είναι, λοχαγέ μου. Φοβούμαι πώς θάχουμε δυνατή μπέρα.

—Δέν είναι δυνατόν, Ρούθη, φώναξα ανήσυχος, σκεπτόμενος την αγαπημένη μου Ίζολίνα, μέσα στο κακό της καταγίδος, βλόγυμη πάνω στη ράχη του λευκού άλογου.

‘Ο γέρο-Ρούθης δέν μου άπάντησε. Σήκωσε μόνον το χέρι του μούδειξε μία μαύρη γραμμή στέ βάθος του όρίζοντος, προς την άνατολή του ήλιου.

—Βλέπετε τή μαύρη αυτή γραμμή, λοχαγέ ; μου είπε. Δέν είναι τά δέντρα κανενός δάσους. Είναι ένα σύννεφο, τό όποιο έρχεται άπρόσκλητο προς τό μέρος μας, κουβαλώντας μαζί του τήν τρικυμία ! Αυτό είδα πρό όλίγου και φοβήθηκα πώς θα χάσουμε τήν ώραία αυτή φεγγαρολαμπράδα. Φοβούμαι δηλαδή πώς σε λίγο, θέ σκοτεινιάση γύρω μας, σαν να βρισκόμαστε στην κόλαση !...

‘Αλλοίμονο ! Οι φόβοι του γέρο-Ρούθη δέν άργησαν να πραγματοποιηθούν. Τό μακρινό εκείνο σύννεφο, που μόλις φαινότανε, άρχισε να πλησιάζη, να ζυγώνει, να γίνεται πιο μεγάλο, να άπλώνεται και να σκεπάζη τόν ουράνo.

‘Η άπρόσπη αυτή σφοδρά μ’ έκανε έξω φρενών.

Κατάλαβα πειά καλά, ότι σε λίγο τό φεγγάρι θα κρυφότει πίσω από σωρούς μαύρων συννεφών κ’ ότι τό δάσος θα σκοτεινιάση τόσο, ώστε θα μάς ήταν άδύνατον να προχωρήσουμε

—Φίλοι μου, είπα, δέν πρέπει να σταθούμε στιγμή. Πρέπει να προχωρήσουμε έμπρός με κάθε θυσία.

—Θά γίνη τό θέλημά σας, λοχαγέ, είπε ό γέρο-Ρούθης.

—Ναι, αλλά πώς θα μπορούσαμε να κάνουμε κ’ ένα βήμα έστω, μέσα στο σκοτάδι που θ’ άπλώθη γύρω μας ;

—Μέ δάδες, φώναξε ό Ρούθης.

—Ναι, ναι, μέ δάδες, είπα κ’ έγώ. Είναι κ’ αυτό μία λύσις. Έμπρός λοιπόν. ‘Ας μαζεψουμε ρετινόμευλα κ’ άς έτοιμαστούμε.

Τή στιγμή αυτή άκούστηκε ή φωνή του Γάρευ :

—Και πώς θ’ ανάψουμε τις δάδες, λοχαγέ ; ρώτησε.

‘Η ερώτησις αυτή μέ άναστάωσε.

—Γύρισε και κύταξα τούς συντρόφους μου.

Κανένας δέν είχε μαζί του τσακμάκι, για ν’ ανάψουμε τις δάδες.

‘Απερίγραπτη άπελπισία μέ κατάλαθε.

Είμαστε άναγκασιμώς να μείνουμε καρφωμένοι μέσα στο δάσος, ως πού να ημερωθώ. ‘Η λύπη μου δέν είχε όρια.

—Άξαφια, ενώ έστεκα βουδός και λυπημένος, μ’ έπλησίασε ένας άπ’ τούς στρατιώτες μου, Λεμπλάν όνομαζόμενος, και μου είπε :

—Λοχαγέ, άναλαβθάνω έγώ, άν με διατάξετε, να σας έξασφαλίσω τό φωτισμό πού μάς χρειάζεται για να συνεχίσουμε τις έρευνές μας.

—‘Ιως ; ρώτησα.

—Μπορώ να πάω ως τό χωριό. ‘Εκεί, στην άποθήκη τής εκκλησίας, βρισκονται, όπως θυμώμαι, κάτι λαμπάδες μεγάλες ως τό μπόι μου. Θά πάρω αρκετές από αυτές και θα τις φέρω, όσο πιο γρήγορα μπορώ.

‘Η πρότασις του Λεμπλάν ήταν αρκετά φρόνιμη. Έπρεπε όμως να κάνουμε μία τέτοια ιερουσία ; ‘Η λαμπάδες άνηκαν στην εκκλησία. Ήταν οσοσώ τά τις πάρομε ;

Μά δέν χρειάζοντοσαν και πολλές σκέψεις στην κρίσιμη αυτή περιστασι. ‘Ο Θεός θα μάς συγχωρούσε, για τήν πράξι μας.

—‘Αν έρθει μαζί μου κ’ ό Κουακεμπές, για να μαστε δυο, μου είπε ό Λεμπλάν, ύπόσχομαι να γυρίσω γρήγορα πίσω. Θά πάμε και θάρθουμε καλπάζοντας, σαν άστρατή.

Δέν έδίστασα καθόλου.

Διάταξα τούς δυο στρατιώτες ν’ άναχωρήσουν άμέσως κ’ έφυγαν πράγματι, καλπάζοντας όλοσυχώς.

Κατόπιν, ήμεις οι άλλοι, δέσαμε τ’ άλογά μας στους κορμούς τών δέντρων και τούς περιμένεμα ύπομονετικά ως πού να γυρίσουν.

Στό μεταξύ αυτό, τό σύννεφα σκέπαιαν τόν ουράνo και σκόρπιζαν γύρω τό σκοτάδι και τήν άπελπισία, μαύρη κ’ αυτή και τρομερή.

Ξαπλωμένος στη ρίζα ενός δέντρου, σκεπτόμουν τή λαορευτή μου Ίζολίνα. Θεέ και Κυριε !... Πού να βρισκόταν αυτή τή στιγμή ; Πού να τήν είχε φέρει ή μανία του φρενισσμένου λευκού άλόγου ;

Βαθείς στεναγμοί φύσκαιαν τό στήθος μου.

‘Ο Γάρευ μ’ άκουσε και ήρθε κοντά μου.

—Λοχαγέ, μου είπε, πρέπει να είστε βέβαιος πώς θα βρούμε τή σενοριτα και να ήσυχάσετε. ‘Ελπίζετε σε μάς, λοχαγέ. Τό λευκό άλογο δέν μπορεί να τραβήξη και πολυ μακριά. Θ’ άκολουθήσουμε τά ίχνη του, με τό φώς τών κεριών και όταν τό άντικρύσουμε έμπρός μας, σας δίνω τό λόγο μου έγω κ’ ό Ρούθης, ότι θα τό πιάσουμε. ‘Υπάρχει βέβαια ό κίνδυνος τών λύκων. Τό δάσος έχει άρκουδες και πάθηρες. Μά και τό λευκό άλογο τρέχει σαν νάχη φτερά. ‘Οσο για τή σενοριτα, θάχη ίσως λιποθυμήσει. Δέν μπορεί να πάθη τίποτε άλλο, πάνω στην ράχη του άλόγου, πού τήν έχουν δεμένη !...

Τά καλά, τά παρήγορα λόγια του Βίλλη Γάρευ μ’ άνακούφισαν αρκετά. ‘Αρχισα να έλπίζω. Πούς ξέρει ; ‘Ισως να πρόφταναι να έσωζα τήν αγαπημένη μου !...

Μία ώρα και πλέον πέρασε. Και τέλος άκούσαμε άξαφνα δυνατό κάλπασμα. Ήταν ό Λεμπλάν με τόν Κουακεμπές, πού γύριζαν.

Έφτασαν κοντά μας και πήδησαν κάτω άπ’ τ’ άλογά τους, τά όποια άφρίζανε άπ’ τό τρέξιμο.

‘Ο Λεμπλάν κρατούσε στην άγκαλιά του αρκετές μεγάλες λαμπάδες, τις λαμπάδες τής εκκλησίας του χωριού.

—Νά, λοχαγέ, ή λαμπάδες ! μου είπε. Τις πήραμε, όπως σας ύποσέθηκα, κ’ έλπίζω, πώς θα μάς συγχωρήση ό Θεός για τήν ιερουσία μας αυτή.

—Ευχαριστώ, Λεμπλάν, τού είπα. ‘Ο Θεός θα μάς συγχωρήση άσφαλώς, γιατί ότι κάναμε, τό κάναμε για να σώσουμε μία νέα πού κινδυνεύει.

Κατόπιν, ό Λεμπλάν μ’ έπληροφόρησε ότι συνάντησαν στο χωριό αρκετούς ‘Αμερικανούς στρατιώτες, οι όποιοι είχαν πιάσει στο μεταξύ αυτό και είχαν κρεμάσει αρκετούς Μεξικανούς άντάρτες.

Ήταν πειά καιρός ν’ άναχωρήσουμε.

Βαθύ σκοτάδι είχε άπλώθη γύρω !...

‘Ο Λεμπλάν είχε φέρει όπιρτα άπ’ τό χωριό κ’ ανάψαμε άμέσως τις λαμπάδες. Τις κρατούσαν μερικοί στρατιώτες, οι όποιοι έβιάδιζαν πλάι στο γέρο-Ρούθη και στο Γάρευ, πού έψαχαν στο έδαφος για τά ίχνη του λευκού άλόγου.

Ευτυχώς δέν φυσούσε άνεμος για να μάς σβύση τις λαμπάδες. Και σε λίγο τό βλέμμα του Ρούθη, τό τόσο έξασκημένο, άνακάλυψε τά ίχνη του λευκού άλόγου.

‘Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

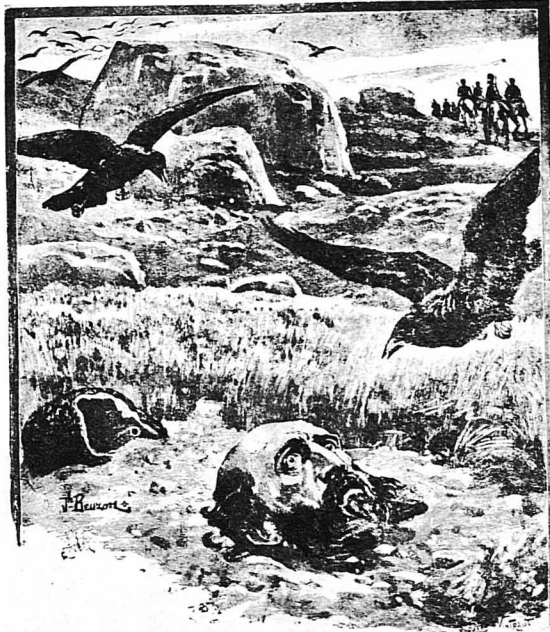
‘Ακολουθήσαμε τά ίχνη αυτά και είδαμε πώς τραβούσαν προς ένα μικρό λόφο, που βρισκόταν στη μέση μιάς πεδιάδος.

Νά είχε σταθή άραγε στο λοφίσκο αυτόν τό λευκό άλογο ;

‘Οταν φτάσαμε όμως εκεί, δέν είδαμε άπολύτως τίποτε. Τό λευκό άλογο είχε συνεχίσει, φαίνεται, τό δαιμονιόμιο δρόμο του. Τραβήξαμε λοιπόν και πάλιν έμπρός, πάντα έμπρός !...

Προχωρώνομα τώρα πιο γρήγορα και τέλος, ύστερα από αρκετή πορεία, φτάσαμε στους άποτόμους βράχους, στους όποιους μάς είχε πολιορκήσει πρό ήμερών ό ‘Ιχούρρα με τούς συντρόφους του.

(‘Ακολουθεί)

Οι λησται τόν αίμαλώτισαν και τόν άποκεφάλισαν !...